

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Смолян, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Любен Д. Хаджииванов

при участието на секретаря Софка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Любен Д. Хаджииванов Търговско дело № 20215400900041 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 25, ал. 6 във вр. с ал. 4 ЗЮЛНЦ и чл. 124, ал. 1 ГПК.

Образувано е по молба на И.К. от гр. Рудозем, чрез адв. С. М., в която се твърди, че с писмо № 021/10.06.21г., връчено му на 11.06.21г., бил уведомен от председателя на Ловно-рибарско сдружение – Мадан /ЛРС-Мадан/, че на основание чл. 25, ал. 2, б. “д” от устава на сдружението, общото събрание на последното, проведено на 04.06.21г. потвърдило решение на управителния съвет на сдружението, с което му било наложено наказание изключване от членство в редовете на ЛРС- Мадан.

Ищецът оспорва това решение като нищожно, неправилно и незаконосъобразно, поради допуснато съществено нарушение на процедурните правила при приемането му, довело до нарушаване на правото му на защита.

На първо място, в протокола от проведеното на 04.06.21г. общо събрание на сдружението, въпросът за решението на УС за неговото изключване бил разгледан по т.9 от дневния ред, като му било връчено изявление само относно тази точка. Внимателният прочит на текста на

протокола относно това как се развило разглеждането на точката, установявало по безспорен начин, че това станало в нарушение на закона и устава.

Твърди, че докладчикът по точката не посочил кое точно решение на УС на сдружението било поставено за разглеждане и гласуване. Не бил посочен номер, датата, нито било прочетено или дадена възможност по друг начин присъстващите делегати, а в това число и ищецът, който също присъствал, да се запознаят с решението и мотивите на УС, за да го гласуват. Не било известно как било взето решението по отношение на кворума, броя гласували и мнозинствата за вземане на решение. Посочено било общо, че ставало въпрос за решение на УС, с което ищецът бил изключен за злоупотреби с парични средства на ЛРД-Рудозем. Липсата на конкретизация за кое решение на УС ставало дума, без да било известно съдържанието му било подложено на проверка и гласуване пред ОС, което довело до нарушаване на правата на ищеца, който присъствал на събранието и изразил становище.

Този въпрос бил важен, тъй като бил поставян за разглеждане още през 2014г., когато ответното сдружение твърдяло в предходно съдебно производство /по т.д. № 69/18г. на ОС-Смолян, гр.д. № 148/2019г. на РС-Мадан и т.д. № 91/2019г. на ОС-Смолян/ между същите страни, че имало взето решение на УС от 22.05.2014г. за изключване, което било оспорено от ищеца като нищожно, но не пред общото събрание на сдружението, а пред съда, което станало и основание за прекратяване на съдебното производство и връщането му за произнасяне от общото събрание на сдружението. Това решение на УС от 2014г. и до момента не му било връчено по надлежния ред. Независимо от това, безспорно било, че то било взето при нарушение на устава, което лишило К. от право на защита.

От представеното копие на протокола от 22.05.14г., безспорно се установявало, че при приемане на решението била нарушена разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от устава, в редакцията му към 2014г., тъй като според този член наказанията се налагали от УС след изслушване на нарушителя, а ищецът не само не бил изслушан, а и не бил уведомен за заседанието на УС, както и че ще се разглежда точка, свързана с неговото изключване.

Ищецът поддържа, че била нарушена и разпоредбата на чл. 25, ал. 5 от

устава, тъй като това решение не му било връчено по надлежния ред – писмено и в 7-дневен срок от приемането му, като по този начин била отнета възможността на ищеца да упражни правото си на обжалване.

Ищецът твърди, че след като узнал случайно от трети лица, че било взето такова решение за изключването му през 2014г., то през 2018г. завел дело за признаване нищожността на това решение. По време на производството по оспорване на решението, с ново решение от 17.10.18г. УС отново взело решение за изключване на ищеца – твърдяна злоупотреба с парични средства на ЛРД Рудозем. К. бил поканен за изслушване и обяснения, на събранието се явил с адвокат, обяснил и представил доказателства за липса на злоупотреба с парични средства, в това число и влязло в сила постановление за прекратяване на наказателно производство от 10.05.18г. на РП-Мадан. След изслушването, председателят на УС заявил, че ще се произнесат с решение, което ще бъде връчено на ищеца, но и до момента такова съобщение не било съобщено на ищеца в писмен вид, той не бил виждал съдържанието му, поради което за нето такова не съществувало.

Поддържа, че ако все пак такова решение съществувало, то отново били нарушени правата му, тъй като не му била дадена възможност за защита. Въпреки грубите нарушения К. оспорил по принцип решението. Процедурните нарушения на УС на сдружението при вземане на двете решения се установявали и от факта, че ако в действителност имало решение за изключване през 2014г., без същото да е отменено по надлежния ред, то не би следвало да има второ решение на същия орган, за същото нарушение. Не намирала опора в закона упоритостта, с която УС на сдружението, въпреки постановеното от прокуратурата, продължавал да твърди обратното и да накаже К. с най-тежкото наказание изключване.

Предвид изложеното, по категоричен начин се установявало, че оспореното решение от проведеното на 04.06.21г. общо събрание на ЛРС Мадан, било взето при грубо нарушение на устава и закона, тъй като било гласувано потвърждаване на неконкретизирано с индивидуализиращите си белези решение на УС на сдружението, при положение, че този въпрос бил разглеждан два пъти и се твърдяло, че било взето такова решение. Или налице бил порок на решението, изразяващо в липса на мотиви, повторно налагане на наказание за едно и също нещо, което го правело нищожен акт.

Освен процесуалните пороци решението било неправилно и незаконосъобразно, тъй като не било налице посоченото в уведомителното писмо от 10.06.21г. на ЛРС-Мадан основание на чл. 25, ал. 2, б. „д“ от устава на сдружението, послужило за потвърждение на наложеното наказание за злоупотреба с парични средства на ЛРД-Рудозем. Това основание се прилагало единствено когато се касаело до злоупотреба със средства на сдружението. Според чл. 41 от устава на същото, дружината притежавала собствени средства в самостоятелна партида. К. бил обвинен, че допуснал злоупотреба със средства на ЛРД-Рудозем, т.е. не са касаело до средства на сдружението, а такива на дружината. Никъде в двете решения за изключване не се посочвало като основание за налагане на наказание злоупотреба със средства на дружината. Поради това посоченото основание за изключване – чл. 25, ал. 2, б. „д“ от устава било незаконосъобразно. Приложимият закон и правно основание за това бил чл. 25, ал. 2, б. „ж“ - по предложение на дружината, направено на основание чл. 38, ал. 6, т. 6 от устава.

Установеното по време на разследването, приключило с постановление за прекратяване на производството, водело до извод за несъставомерност на деянието, по смисъла на чл. 25, ал. 2, б. „д“ от устава на сдружението. Дори да се приемело, че деянието било умишлено, предвид малката сума от 300лв. и обстоятелствата, при които останала неотчетена, щяло да е налице и явна несправедливост и несъответствие на наказанието.

Моли съда да постанови решение, с което признае за нищожно решение по т. 9 от протокол на проведено на 04.06.21г. общо събрание на ЛРС-Мадан, с което било потвърдено решение без индивидуализация на УС на сдружението, с което на ищеца било наложено наказание изключване на основание чл. 25, ал. 2, б. „д“ от устава на сдружението, поради допуснати съществени нарушения на устава и закона, довели до нарушаване правото му на защита. Евентуално моли решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, в нарушение на чл. 25, ал. 2, б. „д“ от устава, поради липса на съставомерно деяние.

На следващо място, моли с решението да бъде признато за установено по отношение на ответника, че е член на ЛРС Мадан и да задължи последния да завери членската му карта след заплащане на дължимия членски внос.

Претендира разноски в производството, както и по предходните

производства, които били прекратявани по различни причини.

В срок е постъпил отговор от ответника ЛРС-Мадан. Ответникът считал исквете за недопустими, а в случай, че бъдат разгледани, за неоснователни.

Поддържа, че от съдържанието на исковата молба не ставало ясно дали ищецът бил член на ЛРС Мадан, не била представена членска карта или други доказателства, установяващи членските му права и правото да обжалва решенията на колективни органи на сдружението.

В представеният от ищеца протокол от заседанието на УС от 17.10.18г., самият той заявявал, е от 2014г. не бил плащал членски внос, което било основание за прекратяване на членството поради отпадане, на основание чл. 24, ал. 2, б. "а" от устава, а от там и на правата и задълженията на членуващия, включително и правото му да обжалва решение на органи на сдружението.

На следващо място, от съдържанието на исковата молба и от приложените доказателства, било видно, че пред общото събрание на сдружението от 04.06.21г. били обжалвани решения на УС на сдружението, взети през 2014г. и 2018г. От протокола на УС от 2018г. било видно, че решение за изключване не било вземано, като въпросът бил оставен за друго заседание.

Според чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ, решенията на органите на сдружението, които били взети в противоречие със закона, устава или предходно решение на общото събрание, могли да бъдат оспорвани пред общото събрание по искане на заинтересованите членове на сдружението или на негов орган, отправено в едномесечен срок от узнаването им, но не по-късно от една година от датата на вземане на решението.

При това положение, жалбата безспорно била подадена извън определения срок, поради което следвало да бъде оставена без разглеждане, поради изтичане на срока за подаването ѝ, като по същество крайният резултат би имал същото правно значение, каквото имало и взетото решение за потвърждаване решението на УС за изключване на ищеца, и водело до прекратяване на членството му в сдружението. Правният извод от изтичането на срока за обжалване бил окончателното погасяване на членските права на ищеца и съответно правото му да обжалва решения на органи на

сдружението.

По изложените съображения, ответникът намира предявените иски за недопустими, поради липса на активна процесуална легитимация на ищеца, вследствие липса на членски права в ЛРС-Мадан.

Относно неоснователността на исовете ответникът излага съображения в насока, че обжалваното решение било взето след направено обсъждане от най-висшия колективен орган на ЮЛНЦ в рамките на предоставената му компетентност, поради което не била налице възможно най-тежката форма на порок, която водела до липса на волеизявление. Според чл. 28, ал. 1, т. 10 от устава на сдружението, общото събрание било компетентно да разглежда жалби, молби и искания, и упражнявайки тези си правомощия, било направило валидно и допустимо волеизявление.

Преценката за правилност на решението следвало да се направи след обсъждане на въпроса по допустимостта на жалбата срещу решението на УС, взето през 2014г., тъй като решение за изключване през 2018г. не било взето. Цитираната норма обуславяла извода, че жалбата на ищеца изначално била недопустима, поради изтичане на срока за подаването ѝ, и изобщо не следвало да бъде разглеждана. Въпреки това, решението на общото събрание било взето според устава и закона. Според чл. 29, ал. 1, решенията на общото събрание се вземали с обикновено мнозинство, а в случая „за“ били гласували 51 от 53 присъстващи делегата. Решението било изготвено в писмена форма и било подписано от надлежно избраните протоколчик и председател на събранието. В протокола били отразени и направените обсъждания, поради което постановеното решение било правилно и законосъобразно.

На следващо място, оплакването, че не ставало ясно кое точно решение на УС било поставено за разглеждане и обсъждане било неоснователно, тъй като решение за изключване било взето един път, и то през 2014г. Не били верни твърденията на ищеца, че не бил уведомен за датата на провеждане на заседанието на УС от 2014г. К. бил уведомен, но не присъствал, за да изложи аргументи в своя защита. Въпросът с липсата на 300лв. бил обсъждан на ОС и това било отразено в протокола на събранието. Не можело да бъдат споделени и доводите, че парите били на дружната, а не на сдружението, тъй като според ЗЗЛОД, дружината не разполагала със собствени парични средства, а всички такива били на ЮЛНЦ, в която дружината членувала.

Неоснователно било и искането за присъждане на разноси по вече прекратени дела.

От ищеца е постъпила и допълнителна искова молба. По възражението на ответника за липса на активна легитимация поддържа, че това възражение било неоснователно, тъй като настоящото производство било продължение на предходни съдебни производства, прекратявани на различни основания, и връщани за продължаване след отстраняване на процесуални пречки, като началото било поставено с искова молба на ищеца срещу изключването му като член на сдружението. По тази молба още нямало произнасяне по същество. Въпросът с членството бил висящ и за този период ищецът не дължал членски внос до произнасяне на съда.

По второто възражение на ответника, че жалбата срещу изключването му била просрочена, на първо място ищецът поддържа, че както в протокола от 04.06.21г., така и в отговора на исковата молба не се цитирало точно за изключването с кое решение на УС на сдружението ставало въпрос, това от 2014г. или това от 2018г.

На следващо място, в отговора се посочвало, че през 2018г. решение за изключване на ищеца УС на сдружението не било вземано, въпросът бил оставен отворен, за друго заседание. В мотивите на обжалваното решение на ОС на ЛРС-Мадан, взето с решение от 04.06.21г., било обсъждано заседанието на УС и изслушването на ищеца на 17.10.18г. Изложени били още мотиви относно сумата от 300лв., която ищецът не бил отчел, след като получил същата като член на дружината. След излагане на тези съображения, бил поставен на гласуване въпросът за потвърждаване на решението на УС за изключване, което следвало да е това от 2018г., и при гласуването било прието именно решение за потвърждаване на решението за изключване от УС на ЛРС-Мадан.

Ищецът поддържа, че решенията от 2018г. и от 2014г. не му били връчвани. К. оспорил изключването си като член на ЛРС-Мадан още през 2018г., като настоящото производство било продължение на предходни такива със същия предмет, които по различни причини били прекратени с указания за отстраняване на процесуални пречки и връщане за продължаване на действията от компетентния съд, съответно орган, т.е. оспорването било направено своевременно.

На следващо място, посочените от ответника срокове за оспорване на решение на УС на сдружението, които според него били изтекли според чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ, били неотносими към случая, тъй като настоящото производство било в хипотезата на чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ, оспорване на решение на общото събрание, проведено на 04.06.21г., което било обжалвано в законния срок. Освен това, сроковете по чл. 25, ал. 5 и 6 ЗЮЛНЦ се отнасяли само за незаконосъобразните решения, а не и до нищожните, за които тези срокове не били относими. Такива били процесните решения, затова исковете били допустими и следвало да се разглеждат по същество.

По основателността на исковете ищецът поддържа, че първото възражение в отговора на исквата молба било общо и декларативно, поради което било неоснователно и не следвало да се разглежда. В обстоятелствената част на исквата молба не било посочено, че липсвала компетентност на органа, постановил решенията за изключване. Това не било спорно.

На следващо място, възражението по т. 2 било неотносимо, тъй като не се излагали доводи или сочели доказателства срещу твърденията на ищеца за нищожност на постановеното решение, поради груби нарушения на устава на сдружението и закона. Твърдението, че през 2018г. не било вземано решение за изключване на К., било несъстоятелно. Ако било вярно твърдението за това кое решение на УС било потвърдено с обжалваното от ищеца решение на ОС на ЛРС-Мадан от 04.06.21г., взето след обсъждане на мотивите в протокола на проведеното заседание на УС на 17.10.18г., то било потвърдено решението на УС от 2018г.. Ако твърдението на ответника, че не било вземано такова решение през 2018г. не било вярно, а било друго решение на УС, то решението на ОС било нищожно, тъй като не било посочено кое решение на УС за изключване било потвърдено.

Относно твърдението на ответника, че било потвърдено решението на УС от 2014г., ищецът твърди, че то се опровергавало от останалите доказателства по делото, които сочели, че въпросът за изключване на К. бил разглеждан и през 2018г., и тогава било взето решение за изключване.

Поддържа, че било голословно твърдението на ответника, че К. бил уведомен за заседанието на УС през 2014г., когато било взето решение за изключването му. Такова доказателство ответникът не представял, тъй като уведомяване не било извършвано.

Относно липсата на паричните средства и това дали деянието било умишлено, въпросът бил по същество. По този въпрос преписката била приключила с постановление за прекратяване на наказателното производство, през което време не текли срокове за оспорване на решението за изключване, поради злоупотреба със средства на сдружението, тъй като следвало да се произнесе компетентният орган. Постановлението било от 10.05.18г., а исковата молба с оспорване на решението на УС за изключване била депозирана на 31.07.18г. и по нея било образувано т.д. № 69/2018г. Не било вярно и твърдението, че дружината не разполагала със собствени средства и това се установявало от чл. 41 на устава на сдружението.

На последно място, разноските се присъждали в полза на страната, в чиято полза било решението, след окончателното произнасяне с влязъл в сила съдебен акт, като се присъждали и разноските, направени в други производства със същия предмет, които не били приключили с окончателен съдебен акт. Тъй като не се решавал въпросът по същество, разноските се присъждали наведнъж при окончателен съдебен акт.

От ответника е постъпил допълнителен отговор. Поддържа, че нямало основание да се приеме, че производството било продължение на предходни производства между същите страни. Такива действително имало, но те приключили с влезли в сила съдебни актове. В ГПК не съществувала хипотеза, на основание на която да се приеме, че едно производство било продължение на друго, вече приключило с влязъл в сила акт. За пропуснатите срокове не можело да бъде намерено оправдание в наличието на приключили съдебни производства, с предмет идентични правни казуси.

Поддържа, че уставът на ЛРС Мадан не съдържал разпоредба, позволяваща неплащането на членски внос, при наличие на правен спор. Напротив, след като ищецът твърдял, че бил налице висящ съдебен спор, то изхождайки от принципа, че обжалването спира изпълнението, ищецът все още бил действащ член на сдружението и осъзнато не заплащал дължимия членски внос повече от пет години. Последното било абсолютно основание за прекратяване на членството му поради неплащане на дължима парична вноска и прекратяване на членските му права, включително и правото му да обжалва действия или бездействия на органи на сдружението.

Задължение на ищеца било да посочи кое точно решение на УС на

сдружението обжалвал пред ОС и да даде отговор защо направил това след изтичане на срока. Като доказателство била представена жалба с отбелязване на датата на подаване, но и в случая от 2014г., и този за 2018г., сроковете по чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ били изтекли. В този смисъл бил изтекъл и срокът за обжалване на решенията на УС от 2014г. и 2018г. пред общото събрание. Поради това правилно било решението на общото събрание от 04.06.21 г. да остави без разглеждане жалбата, поради изтичане на срока. Самите действия на ищеца показвали, че той бил наясно с решенията на УС от 2014г. и 2018г., видно и от инициираните от него съдебни производства, в които цитирал тези решения, поради което оплакванията, че решенията не му били връчвани, били неоснователни.

Предявен е иск за прогласяване за нищожно на решение на ОС на ЛРС-Мадан от 04.06.21г., с което било потвърдено наложеното на ищеца от УС на сдружението наказание изключване от членство от ЛРС Мадан, евентуално се претендира отмяната на това решение, като незаконосъобразно. Предявен е и кумулативно съединен иск, че ищецът е член на ЛРС-Мадан.

Спорна е активна процесуална легитимация на ищеца.

В тежест на ищеца е да докаже твърдените в исковата молба факти, а именно взетите решения за изключване на УС и ОС на ЛРС-Мадан, както и поддържаните нарушения на закона и устава при постановяването им. По установителния иск той следва да докаже съществуването на членствено правоотношение между него и ответника.

В тежест на ответника е да докаже правоизключващите си възражения, като обоснове както наличието на вменените нарушения на закона и устава на ищеца, така и законосъобразното провеждане на заседанията на ловната дружина, управителния съвет и общото събрание на сдружението, на които са били взети оспорените решения.

ФАКТИ ПО ДЕЛОТО :

От относимите по делото факти спорен е единствено фактът дали с с решението от 17.10.18г. на управителния съвет на сдружението ищецът е бил изключен от последното.

Обстоятелствата по редовното свикване и провеждане на събранията не са спорни, и не са предмет на обсъждане и доказване.

От представения протокол от заседанието на управителния съвет на

ЛРС-Мадан от 17.10.18г. /л.13-11/ не се установява в това заседание управителният съвет да е взел решение за изключване на И.К..

Обратно, безспорно се установява, че с решение от 22.05.14г. на управителния съвет на ЛРС-Мадан /л.14/ този орган с единодушие от присъстващите 12 души е решил И.К. да бъде изключен от сдружението ЛРС-Мадан.

Или въз основа на тези доказателства безспорно се установява, че съществува едно решение на управителния съвет на ЛРС-Мадан за изключване на И.К. – това от 22.05.14г. По делото няма доказателства ищецът да е бил уведомен писмено за това решение в 7 дневен срок от приемането му, според изискванията на чл. 25, ал. 5 от устава /л.85/, както и да е изслушан в заседанието по налагане на наказанието „изключване“ по чл. 25, ал. 3 от устава. Не се установява и същият да е бил уведомен надлежно за дневния ред и предлаганото решение по ред и начин, определени от управителния съвет, според чл. 25, ал. 3, изр. 3 от устава.

Едновременно с това, в делото се съдържат косвени доказателства, че ищецът е узнал решението на управителния съвет за изключване от 22.05.14г. още през 2014г. Това е така, защото представените по т.д. №69/18г. на ОС-Смолян писмо изх.№1982/13.08.14г. на ЮЦДП-Смолян /л.9 от т.д. №69/18г./ и копията от деловодната книга на предприятието /л.10-11 от т.д. № 69/18г./ установяват, че поделението на ЮЦДП ДГС-Смилян е изпратило до Ив.К. копие от протокола от 22.05.14г. за изключването му, с цел същият да представи в ТП ДГС-Смилян ловния си билет, в 7-дневен срок от получаване на писмото, в съответствие с чл. 23а, ал. 1 и ал. 3 ЗЛОД, което според признанието на ищеца в исковата молба по т.д.№ 69/18г. на ОС-Смолян, е било направено.

Не на последно място, твърдението на Ив.К., че не е знаел за решението на УС от 22.05.14г. за изключване от сдружението, се опровергава от включената в дневния ред на заседанието на управителния съвет от 17.10.18г. негова молба за възстановяване на членството му в сдружението /л.68/.

С оспорваното решение на общото събрание, ЛРС-Мадан от 04.06.21г., с мнозинство от 51 души, против – 0 и 2 въздържаха се, последното е потвърдило взетото решение на управителния съвет за изключване на И.К..

ПРАВНИ ИЗВОДИ :

Относно иска по чл. 124, ал. 1 ГПК, за установяване на нищожност на решението от 04.06.21г.

Правният ред предвижда различни способи за защита на накърнените субективни права, като защитата и чрез посочения установителен иск се предоставя на всяко лице, което твърди, че негово право е нарушено.

В случая се твърдят различни пороци на решението – липса на конкретизация кое решение на УС за изключване се потвърждава, нарушения при свикване и провеждане на общото събрание /кворум и мнозинства/, липса на мотиви, налагане два пъти на наказание изключване за едно и също нарушение, поредица нарушения на повелителни разпоредби на устава и закона при постановяването на решенията на УС от 22.05.14г. и 17.10.18г. и т.н.

Всички тези пороци не са от категорията, която да е в състояние да доведе до нищожност на оспорваното решение. Макар постановено по отношение на нищожността на решенията на общото събрание на търговските дружества като корпоративни общности, разрешените на ТР № 1/06.12.02г. по тълк.д.№ 1/02г. на ОСГК, са приложими и в случая.

Или след като решенията на общото събрание не са многостранни сделки, за които да са приложими основанията за нищожност по чл. 26 ЗЗД, нито нарушенията на повелителни правила на закона и устава водят до нищожност, а евентуално до отменяемост, следва изводът, че за да е нищожно оспорваното решение трябва да е постановено или от некомпетентен орган или да е от вида на т.нар. непостановени, липсващи решения, в които липсва правно-валидна воля или не са обективирани в протокола от заседанието, на което е било взето оспорваното решение. Затова и тъй като не е такъв конкретният случай, оспорваното решение не е нищожно, поради което този иск като неоснователен и недоказан следва да се отхвърли.

Относно иска по чл. 25, ал. 6 във вр. с ал. 4 ЗЮЛНЦ.

Поради отхвърлянето на първия иск по чл. 124, ал. 1 ГПК за установяване на нищожност на оспорваното решение, съдът дължи произнасяне и по евентуално съединения конститутивен иск по чл. 25, ал. 6 вр. с ал. 4 ЗЮЛНЦ.

Установена е практиката по този текст, че в случая е налице

съвпадение между активната процесуална легитимация /правото на иск/ и материалноправната легитимация /принадлежността на материалното право/. В този смисъл определение № 2738/29.08.18г. по ч.гр.д. №4017/18г. на САС, определение № 21/15.01.19г. по ч.гр.д. №2718/18г. на ВКС, И.о., както и решение № 172/09.12.11г. по т.д. №1047/10г. на ВКС, Ст.о. , решение № 207/13.12.10г. по т.д. № 129/10г. на ВКС, Пт.о. и др.

Или право на иск по този текст имат единствено ищите, за които е налице членствено правоотношение с ответника. Не е такъв конкретният случай, тъй като ищецът е бил изключен от сдружението ЛРС-Мадан с решението на управителния съвет от 22.05.14г., с което членственото му правоотношение с ответника е било прекратено.

Макар действително да не е била спазена разпоредбата на чл. 25, ал. 5 от устава на сдружението, за писмено уведомяване на ищеца Ив.К. за това решение от управителния съвет на сдружението, ищецът е узнал за решението за изключване с уведомяването му с писмо на ДГС-Смилян от 10.06.14г., посочено по-горе. Това е така още повече, че във връзка с писмото ищецът е бил принуден да върне в ДГС-Смилян ловния си билет, а след уведомяване за изключването на МВР от директора на ДГС-Смилян и вписването на това обстоятелство в регистъра по чл. 23, ал. 7 ЗЛОД, му е било отнето и разрешението за носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за ловни цели, което е следвало да бъде извършено именно във връзка с изключването му от сдружението. Извършването му във връзка с воденото срещу ищеца досъдебно производство по преписка № 472/14г. на РП-Мадан, сл.д.№9/15г. на ОСЛО при ОП-Смолян по решение от 28.04.15г. /л.19-20 от т.д. №69/18г./ не опровергава горните изводи, тъй като тази процедура по чл. 155, ал. 1 вр. с чл. 58, ал.1, т.2, пр.2 ЗОБВВПИ е била във връзка с воденото срещу ищеца наказателно производство и е нямала връзка с узнаването на изключването, съобщено от ДГС-Смилян.

Дори и горните изводи относно узнаването да не се възприемат, налице е краен срок за оспорване на решението на управителния съвет от 22.05.14г. за изключване пред общото събрание на сдружението, който е изтекъл с изтичане на една година от постановяването му, т.е. на 22.05.15г., след което ищецът е изгубил възможността да оспорва изключването си пред общото събрание на сдружението, според чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ.

Затова с изтичането на този краен срок и влизането в сила на решението от 22.05.14г., членственото правоотношение на ищеца със сдружението следва да се счита прекратено. По тази причина, макар оспорваното решение от 04.06.21г. да е незаконосъобразно с оглед нарушаването на горния текст и произнасянето от ОС на ЛРС-Мадан по същество по изключването при липса на възможност за това, ищецът не разполага с процесуалната легитимация да оспорва това решение, с оглед на което производството по този иск следва да се прекрати.

Относно иска по чл. 124, ал. 1 ГПК относно съществуването на членственото правоотношение. По изложените съображения следва да се отхвърли и искът на ищеца да се признае за установено спрямо ответника съществуването на членственото му правоотношение с него, като в частта относно искането да се задължи последният да завери членската карта на ищеца за настоящата година след заплащането на членски внос искът е недопустим, поради липса на законова възможност за такова произнасяне, тъй като това са последици от възстановено членство, а не реквизити на установителен или конститутивен иск.

С оглед изхода на делото ищецът следва да се осъди да заплати на ответника разноски по делото от 720лв. адвокатски хонорар

Предвид на изложеното и на посоченото основание, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на ИВ. СТ. К., ЕГН *****, от гр. Рудозем, ул. М. т. № 2, съдебен адрес гр. Смолян, бул. Б. № *, ет. *, адв. Ст. М., да се признае за установено на основание чл. 124, ал. 1 ГПК по отношение на Ловно-рибарско сдружение Мадан – гр. Мадан, ЕИК 120525871, със седалище и адрес на управление гр. Мадан, ул. Обединение № 36, представлявано от Св. Ч., че е нищожно решението от 04.06.21г. на общото събрание на сдружението, с което е било потвърдено решение без номер и дата на управителния съвет на сдружението за изключване, на основание чл. 25, ал. 2, б. “д” от устава на сдружението, на ИВ. СТ. К., като неоснователен и недоказан.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото по иска на ИВ. СТ. К. за отмяна на основание чл. 26, ал. 6 във вр. с ал. 4 ЗЮЛНЦ на това решение,

поради недопустимост на иска.

ОТХВЪРЛЯ иска на ИВ. СТ. К. от гр. Мадан, да се признае за установено на основание чл. 124, ал. 1 ГПК по отношение на Ловно-рибарско сдружение – Мадан, представлявано от Св. Ч., че първият е член на сдружението, като **ПРЕКРАТЯВА** производството относно искането да се задължи ответника да завери членска карта на ИВ. СТ. К. за настоящата година след заплащане на дължимия членски внос, поради недопустимост.

ОСЪЖДА ИВ. СТ. К. да заплати на ЛРС Мадан разноски по делото от 720лв.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщението му на страните пред Апелативен съд – Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – Смолян: _____